

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple is shown in profile, facing each other. The man is on the left, wearing a black suit, white shirt, and black tie. The woman is on the right, wearing a light pink dress and elegant jewelry including a necklace, earrings, and a hair clip. They are outdoors in a scenic setting with a stone building and cypress trees in the background.

Dani Collinsová
Unesena
do Šanghaje

DANI COLLINSOVÁ

UNESENA
DO ŠANGHAJE

PŘEKLAD

HILDA HANSALOVÁ

Milá čtenářko,

minulý měsíc jsem Vám přinesl tři příběhy, které jsou součástí několikadílných řad... a tento měsíc udělám totéž. A budou to řady úplně jiné...

V Sladkém životě je to Dcera mého nepřítele, lady Calista, jejíž sestra Melody přinese hlavnímu hrdinovi princí Griffinovi Zkázu, nebo vykoupení v prosinci. Oba příběhy napsala Caitlin Crewsová. Ve druhém Sladkém životě se v knize nazvané Překvapení na prahu od Lynne Grahamové seznámíte mj. s bohatým Řekem Torem, jehož italský bratr Saviano (v některých rodinách to není jednoduché) bude rovněž v prosinci hrdinou Noci před Vánocemi. A konečně ve Sladkém životě Duo se máte možnost začít do napínavých osudů Marisy v knize Návrat ze stínů od Michelle Smartové. Neméně napínavý byl ale i osud její sestry Elsy v příběhu Plamen, který nevyhasl, který vyšel v říjnu.

Ve dvou měsících Vám tak nabízím hned šest „seriálů“! Doufám, že se Vám budou líbit!

S láskou

Váš Harlequin

Dani Collinsová

**UNESENA
DO ŠANGHAJE**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Her Impossible Baby Bombshell

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2021

Překlad:
Hilda Hansalová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2021 by Dani Collins
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN 978-83-276-8479-0 (EPUB)
ISBN 978-83-276-8480-6 (MOBI)
ISBN 978-83-276-8481-3 (PDF)

PROLOG

Oslava lásky? Nic pro mě. S láskou jsem skoncovala, pomyslela si Ivy Lam.

Ale na tu Kevinovu zasnubní party jít musela, a nejen ze zdvořilosti. Kevin byl bývalý spolupracovník a dobrý přítel. Telefonovali si. Nedávno se sešli u kávy. Zeptala se ho, jestli neví o nějaké práci v jejím oboru. Netrvalo dlouho a dostala pozvánku.

Jestli jsi ve městě, zvu tě na naši zasnubní oslavu do Point Grey. Bude tady taky hodně šéfů velkých firem.

Poslal také písemnou pozvánku. V jedné z nejluxusnějších vancouverských čtvrtí se bude konat odpolední zahradní party s grilováním, *oděv neformální* stálo v pozvánce. Bylo nutné, aby na potenciální zaměstnavatele udělala dobrý dojem.

Za šaty utratila majlant. Světle růžové květované šaty sice trochu připomínaly šaty, jaké se nosily v minulém století do nedělní školy, ale nevypadaly díky všelijakým sámkům a záševkům jako šaty z konfekce a nařasený kulatý výstřih jí přidal v prsou trochu na objemu.

Přesto se vynaložené úsilí míjelo účinkem. Většina přítomných žen měla na sobě topy s tenkými ramínky a k tomu rozevláté sukně nebo průsvitné letní

šaty, které hodně odhalovaly. Ivy postávala skromně stranou, ale i tak tu působila jako pěst na oko.

To je pro mě typické, říkala si. Nebyla introvert, ale nebyla ani extrovert. Byla něco uprostřed, a proto příliš nudná, aby byla středem pozornosti, ale na druhou stranu byla vhodným objektem pro postranní a nelichotivé poznámky.

Kevin měl pravdu. Byla tu vancouverská společenská smetánka. Byli tu realitní makléři, ředitelé nejvýznamnějších společností, finančníci a investoři. Dokonce tu byl i jeden opravdový, živý miliardář.

Kevin si dal hodně záležet na tom, aby ji mohl Tsai Jun Liovi představit.

Zapůsobil na ni. Cítila, že při představování zrudla. Ale nebyla tady proto, aby se seznamovala s muži.

Proto jí vůbec nevadilo, když jen o pár vteřin později Jun Lia někam odvedla prsatá blondýna. Zjevně to uvítal. Ivy už nikdy nechtěla muže, který o ni nestál. Už nikdy.

I když Jun Li byl, bez přehánění, nejhezčí muž, jakého kdy spatřila.

Ne, v žádném ohledu tady v tomto honosném sídle nebylo nic pro ni. Pokoušet se navázat kontakty na podobných oslavách se jí nezamlouvalo a Kevinova překypující láska ke snoubence Carle jí připomínala, jak velkolepě v lásce pohořela naposledy ona.

Po půl hodině nenápadně, pomalu a bez rozloučení opouštěla *Point Grey*. Na schodišti před hlavním chodem ji zašimraly v nose paprsky dubnového slunce a nahlas kýchla.

Jsem alergická na lásku, byla v pokušení říct zřizenci u vchodu, který ji oslovil.

„Objednám si odvoz, děkuji,“ řekla, když navrhl, že přiveze její auto.

S hledáním příslušné aplikace v mobilu nespěchala.

Nespěchala s návratem do otcova domu. Navázal nový vztah a zdálo se, že je šťastný. Bylo až deprimující, když kolem sebe viděla tolik lásky a nepředstíraného a upřímného zájmu o bližního.

Samozřejmě, že to tátovi moc přála, ale také jí jeho hezký nový vztah pořád připomínal, jak dopadla ona.

Tak dost! okřikla se. *Přijela jsem domů. Nesmím si pořád něco vyčítat.*

Sešla dolů po schodišti. Zašla do stínu okrasného stromu – asi to byla švestka – a podívala se, jestli nemá v mobilu nové zprávy. Doufala, že se v něm objeví pozvání na přijímací pohovor, ale žádné v něm nebylo. Asi proto, že je sobota odpoledne a je hezky a svítí sluníčko. Celé město je někde venku v přírodě a užívá si nádherného a pro toto období nečekaně teplého jarního dne.

Vystoupila ze stínu stromu a nastavila obličej slunci.

Vrátila se domů. Už nechtěla opakovat staré omyly. *Budu nová a lepší Ivy. Nebudu ta naivní a důvěřivá Ivy. Budu silná a odvážná. Nenechám za sebe rozhodovat někoho jiného.*

„To neděláte dobře,“ ozval se mužský hlas.

„Vaše pagani?“ snaživě se připomněl zřízenec u vchodu. Sundal z tabule vedle vchodových dveří klíčky od auta a odspěchal.

Ivy zvedla pohled. Nahoře na schodech stál *on*. Díval se na ni. Takhle se asi císař díval na svoje poddané.

Z Kevinova vyprávění vyrozuměla, že čínský miliardář byl jeho kamarád. Když studovali na univerzitě UBC v Britské Kolumbii, byli spolubydlíci. Bylo mu třicet. Nic víc jí o něm neřekl.

Pomalou sestupoval dolů, jeho krok připomínal chůzi pantera. Byl to stoprocentní predátor.

Nechtěla na něho zírat, ale nemohla si pomoci. Byl tak hezký, že jí to vyrazilo dech.

Měl krátké černé vlasy. Měl je přesně tak dlouhé, aby to bylo ještě elegantní. Obočí měl husté a hranatou tvář lemovala úzká linka vousů. Měl vysoké lícni kosti a hezky tvarované rty. Tvářil se vážně až přísně. Jeho pokožka měla teple zlatou barvu, jejíž odstín zvýraznil limetkově zelený svetr.

Jak je možné, že plandavý, vlastně skoro obnošený svetr na něm vypadá tak skvěle?

Ivy měla důvod všímat si toho, co měl na sobě, protože pod oblečením se rýsovala široká ramena a atletická postava. Rukávy svetru měl vyhrnuté. Měla dojem, že si vůbec neuvědomuje, jak je hezký a přitažlivý. Kdyby měla v ruce fotoaparát, požádala by ho, aby si dal ruku v bok, zadíval se někam mimo kameru a zmáčkla by spoušť. Byl to ten typ mužského, kterého by si vystříhla z časopisu pro muže, kdyby se jí takový časopis dostal do ruky a kdyby něco takového byla zvyklá dělat.

Jak asi vypadá jen ve slipech nebo boxerkách? zasněla se. Rychle se vzpamatovala.

Sestupoval pomalu ze schodů a její obdiv se najednou změnil v něco mnohem niternějšího: ve směs okouzlení, hrozícího nebezpečí a vzrušení.

Ve vášnivou touhu.

V něco, co v posledním vztahu nikdy nezažila. Nikdy nezažila bezdeché očekávání toho, co se bude dít dál... Muž, jehož si chtěla ještě před nedávnem vzít, v ní nikdy nevzbudil pocit, jaký v ní vzbudil tento cizí muž.

Jun Li se k ní pomalu blížil a Ivy měla strach, že pozná, jak na ni zapůsobil.

Došel k ní a zůstal stát ve stínu okrasného stromu. „To slunce je zrádné,“ začal vysvětlovat, co myslel

poznámkou, kterou jí před chvílí adresoval. Zkřivil rty. Asi to byl úsměv. Nejspíš ho pobavilo, že ji tak uchvátil. „Zítra má dojít k přílivu arktického vzduchu a všechny ty květiny pomrznou.“ Hlavou ukázal na květináče s maceškami. „Nebo přijdou prudké deště od jihu a voda květiny z květináčů vyplaví. Náhodný návštěvník Vancouveru si možná myslí, že takové počasí, jaké je dnes, je tady pořád. Není.“

Cítila se jako puberťačka, která se poprvé zamilovala. Nebyla mocna slova. Kéž by byla jako ta blondýna, která si bez ostychu chtěla něco začít s mužem, třebaže byl evidentně mimo její ligu.

„Já vím.“ Chvíli mlčela, protože nevěděla, co jiného na to říct, ale po chvíli dodala: „Vyrůstala jsem tady.“

Nakrčil trochu obočí. „Tomu nerozumím. Mám dojem, že Kevin říkal, že vás zná z Hongkongu.“

„Pracovali jsme tam spolu, ano.“

Kevin pocházel ze stejného prostředí jako Ivy – ze střední třídy druhé generace imigrantů. Kamarád – Číňan pobývající v Kanadě – mu domluvil stáž v Hongkongu a tím nastartoval jeho kariéru. Ivy pracovala v Kevinově oddělení. Vzal si ji pod křídla. Podporoval ji a pomáhal jí. Vytvořilo se mezi nimi skoro sourozenecké pouto.

„Když Kevin odešel, převzala jsem po něm jeho práci a funkci.“ Znělo to jako by se tím vychloubala, ale ve skutečnosti se neměla čím chlubit, protože celé roky byla v práci nedocenená. „Před šesti měsíci jsem se nechala přeložit do Toronta.“ Pokud šlo o kariérní postup, udělala obrovskou chybu, ale mělo to za následek, že jednou provždy zpřetrhala vazby k člověku, který ji jen využíval. „Protože otec žije ve Vancouveru, vrátila jsem se domů – do města, kde je menší dopravní ruch a snesitelnější náklady na

bydlení. Báječné počasí není jediné, čím se může Vancouver chlubit,“ prohlásila a ušklíbla se, aby viděl, že to nemyslí úplně vážně.

„Byl bych se vsadil, že se nemůže chlubit vůbec ničím, ale musím změnit názor.“ Také se ušklíbl. Přejel pohledem po její tváři a postavě, takže nebylo pochyb, že poznámkou myslel ještě něco jiného. Přimhouřil oči a zdálo se, že to, co viděl, se mu líbí.

Zaslechl brumlavý zvuk motoru auta. „Nepotřebujete odvézt?“ zeptal se.

Hrklo v ní. Pocítila zvláštní vzrušení. Věděla, že jí hoří tváře, ale nebyl to nepříjemný pocit. Naopak. *Něco se stane*, pomyslela si.

Už si ale odvykla od mužů přijímat pozvání, jakkoli dobře míněná, a tak na poslední chvíli vykoktala: „Bydlím až v Richmondu. Je to daleko a vy určitě jedete jiným směrem.“ Byla si jistá, že s ní nechtěl být ani o vteřinu déle, než musel.

„Marně přemýšlím, jak se ze své nabídky vy-zout,“ řekl, když před nimi zastavil kobaltově modrý sporták. Byl to dvoumístný kabriolet s křídélky a vyplétanými koly. Kapota připomínala zobák nějakého ptačího dravce. Čelní skla byla zešikmená v aerodynamickém úhlu a zrcátka trčela jako antény.

Otevřel dveře u spolujezdce.

Ivy by si nejspíš odfrkla, kdyby viděla někoho nasedat do takového auta – auta za částku o šesti nulách –, ale teď to neudělala. Dokonce ji to ani nenapadlo.

Nejenže byl tento muž mimo její ligu, ale pravděpodobně byl i z jiné planety. Ale sednout si vedle něho a nechat se tím autem dovézt domů bylo neuvěřitelně lákavé. *Takovou šanci už nikdy v životě nebudu mít.*

Protože auto mělo nízký podvozek, na sedadlo spíš spadla, než se elegantně posadila.

Takhle se asi cítí závodní jezdec, pomyslela si.

Z kabelky si vyndala sluneční brýle. Když byla na výpravě za oblečením vhodným na Kevinovu party, koupila si také brýle. Vypadaly levně a legračně – jako oči kočky.

On si nasadil značkové brýle. Byly zaoblené, takže vypadal jako pilot, a kromě toho mu slušely a dodaly mu na tajuplnosti.

Když nastartoval, připadala si jako jedna z těch zajímavých a odvážných žen, které se za jízdy tisknou hrudí k drsnému motorkáři. Seděla vedle úžasného muže v úžasném autě a připadala si světácky a sexy.

Sjížděli dolů tichými ulicemi lemovanými stromy, a když se dojeli k silnici, kterou měli pokračovat na jih, zabočil jinam.

„Neměli jsme zvolit jinou cestu?“ zeptal se.

„Myslíte to obrazně? Varujete mě a naznačujete mi, že bych měla vystoupit, protože jinak budu muset čelit něčemu, co by se mi nemuselo líbit?“

„Ne, jen nenápadně upozorňuju, že máme možnost užít si překrásný a příjemný den. Co byste řekla tomu, kdybychom k vám domů zvolili delší cestu?“

Mávnutím ruky souhlasila. Vyvádělo ji pořád z míry, že je tady a s ním.

Bylo znát, že tu nejede poprvé. Projížděli postranními ulicemi, přešli most, jeli podél pobřeží a zamířili ke Stanley Park. Odtud zamířil přes most Lion's Gate na dálnici.

Šlápl na to. Sukně se jí nadouvala, srdce měla přímáčknuté k páteři, vlasy jí bičovaly obličej. Šťastně se usmívala. Pustil rádio naplno. Hladce předjížděl všechna auta, která míjeli – nákladáky, dodávky, silná osobní auta. Měla pocit absolutní svobody. Místo, aby mlčela a oběma umožnila, aby si to mlčky užívali, ztratila nervy.

„Víte, že když budete o tolik překračovat povolenou rychlost, a zastaví vás, můžou vám auto soudně obstavit?“

„To by mě museli nejdřív chytit,“ řekl sebevědomě, ale podíval se na tachometr a na značku, kterou měli, a trochu zpomalil.

„Pracovala jsem ve velké firmě, v oddělení dodržování předpisů, právních norem a tak,“ řekla omluvně.

„V bankovním sektoru?“

„Ano. A co děláte vy?“ Sice měla určitou představu o tom, co dělá, ale zajímalo ji, co odpoví na takovou otázku člověk jako on.

„Podstatnou část mé práce tvoří mezinárodní projekty týkající se infrastruktury. Máme hodně společného s čínským projektem nové Hedvábné stezky. Jsem také prezident konsorcia podniků s různorodým portfoliem. Můj otec například začínal s lékařskými zařízeními a jsme teď celosvětově jejich nejvýznamnější výrobce. Moje teta vlastní řetězec prodejců kabelek, a překvapivě se jí velmi daří.“

„Proč překvapivě? Každá žena potřebuje nějakou pěknou kabelku, aby v ní mohla nosit manželovu peněženku.“

Byl to pokus o žert. Chtěla si rýpnout do mužů, kteří si stěžují, že musejí financovat ženám nákupy v obchodních domech, ale zapomínají peněženku doma.

Krátce se na něho podívala. Viděla, že zpozorněl.

„Předpokládal jsem, že jste nezadaná, protože jste byla na té oslavě sama.“

Jako by se ptal: „A koho peněženku nosíš ty?“

Jednoho muže, který mě léta vodil za nos a vlastně o mě nikdy nestál. Ta peněženka je už zase asi v nějakém secondhandu.

Pomyslela si, že světaznalá žena, která si uvědomuje

svou cenu, nebude přece vykládat dojemnou historku o tom, jak ji nějaký mužský využil a odkopl.

„Od minulých Vánoc jsem záměrně a dobrovolně nezadaná,“ řekla co nejlhostejněji. „A vy?“

„Být záměrně a dobrovolně nezadaný je můj životní styl.“

„Aha. Beru na vědomí,“ suše poznamenala, protože v jeho odpovědi zaslechla varovný podtón. Dotklo se jí to víc, než by mělo. Asi proto, že se z nedávného rozpadu osm let trvajícího vztahu ještě docela nevzpamatovala. Určitě nechtěla dalšího chlapa, který by jí řekl, že není ta pravá. Oceňovala, že Jun Li byl v tomto ohledu otevřený. Vlastně se jí to zamlouvalo.

Dříve, než si to uvědomila, byli v půli cesty k proslulému lyžařskému středisku Whistler.

„Kam se vydáme?“ zeptal se. Srdce jí poskočilo, protože celou cestu to chtěla vědět, ale sbírala odvalu, aby se na to zeptala.

Neměla ani odvalu odpovědět.

Na příštím výjezdu z dálnice odbočil. Silnice vedla ke světoznámé horské vesnici. Na vrcholu hory Whistler byla chata s restaurací.

„Ještě nikdy jsem tam nebyla. A vy?“

„Ne.“

„A dnes tam půjdeme?“

„Kdy jindy?“

O několik minut později vyjeli kabinovou lanovkou nahoru. Teď pomalu stoupali úzkou stezkou k plošině, vybudované na jednom ze skalních výběžků. Stáli u zábradlí a těšili z výhledu na okolní hory.

Kolem nich nebylo nic než řídký vzduch. „Je to nádhera, je to skutečná nádhera,“ řekla Ivy. „Člověk zapomene na všechny ošklivé dny, které v minulosti prožil.“

„Já bych se rád ošklivých dnů vyvaroval a ty krásné bych považoval za dar.“

Chtěl ji políbit. Poznala to. Také ho chtěla políbit. Otočila se a zvedla k němu pohled. Chvíli se na sebe dívali. Usmívali se.

Nechtěla nad tím přemýšlet. Nechtěla přemýšlet o tom, co může... bude následovat. Věděla jedno: dnešní den byl dar pro oba.

Když cítila na rtech jeho ústa – pevná, jemná a horká –, tělo se jí napjalo jako zasažené elektrickým proudem.

Mám šanci, uvědomila si, že se pohnu konečně dál. Díky jemu zapomenu na minulosť. Zapomenu na všechno, co se stalo, a to je přesně to, co potřebuju.

Svědomitá a zásadová žena, jakou Ivy byla, žena, která toužila po lásce, manželství a dětech, ji varovala, že muž, jako je Jun Li, nasadí lafku tak vysoko, že ji už žádný muž nikdy nepřekoná. *Tenhle muž ti zlomí srdce, i když to nebude mít v úmyslu.*

Obořila se na vnitřní hlas, aby sklapnul.

Líbalí se, dokud jim stačil dech. Když se nakonec jejich rty od sebe odtrhly, zjistila, že se objímají a tisknou se k sobě celými těly.

Navlhčil si rty.

„Co si myslíš o tom, že bychom situace využili, ještě než se rozloučíme?“ zeptala se, aniž by o tom víc přemýšlela.

„Myslím, že je to skvělý nápad.“ V očích se mu zablesklo. „Zítřa dopoledne odjíždím.“ Přimhouřil oči a čekal na její reakci.

„Já taky.“

„Tak neztrácejme čas.“